

מתקנים מדבש

ולפני צופים

הדלקת נרות:

6: 21

יציאת השבת:

7: 54

זמני השבת

לפי אופק ב"ב

דברי התורה מוחללים עמוק ונכרת השפעתם לאחר זמן יערוף כמטר לקח: דברי תורה הקדושים כמוהם כגשם, מה הגשם בשעה שהוא יורד עדיין אין רואים את השפעתו על הצמחים, ורק לאחר זמן כאשר השמש מגיחה מאחורי העננים וזורחת על האדמה, אזי רואים את תוצאות הגשם, כך דברי התורה אף כי בשעה ששומעים אותם אין מבחינים מיד בהשפעתם, בכל זאת סופם לעשות את פעולתם. (הרבי ר' בונים מפרשיסחא זי"ע)

מוסר לרבים בחומר וליחיד ברכות

תזל כטל אמרתי ופרש"י כטל שהכל שמחים בו לפי שהמטר יש עצבים בו: תוכחה הנאמרת בחומרה ובסערה נקראת 'מטר', היינו ראשי תיבות של מ'שאכם, ט'רחכם, ר'יבכם, ואילו התוכחה הנאמרת בנחת ובלשון רכה נקראת 'טל' היינו ראשי תיבות של ט'וב ל'כל. לפעמים ראוי להוכיח בלשון חמורה וחרפה, ולפעמים בלשון רכה ומתונה, כשמטיפים מוסר לרבים יש לנקוט בדרך כלל לשון חמורה, ואילו כשמטיפים מוסר ליחיד, יש לנקוט לשון רכה ומתונה. לפיכך מפרשת התורה ואומרת 'כשעירים עלי דשא' דשא' היינו לפרש"י: שם כולל לכל הצמחים, בשעה שמדברים לפני ציבור, אזי יש לדבר 'כמטר', דברים חריפים. אולם 'וכרביבים עלי עשב' 'עשב' היינו לפרש"י: כל מין בפני עצמו, בשעה שמדברים לפני יחיד, אזי יש לדבר 'כטל' דברים רכים ומתאימים העשויים להשפיע ולקרב. (תורת משה)

הודאה על היכולת להודות

כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלוקינו: על עצם הדבר שזכינו לקרוא את שם ה' וללמוד את תורתו עלינו לתת שבח והודיה להשי"ת, 'הבו גודל' כדרך שהראשונים מפרשים את מודים דרבנן על שאנו מודים לך, ברוך קל ההודאות, על שזכינו להודות לך הננו מברכים ומודים לך. (באר מים חיים)

גם לאחר יציאה מד"ת יזכור את הדברים

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי: יש השומע דברי תוכחה ומיד אחרי שמיעתם שוכחם, ויש שזוכר אותם גם לאחר זמן, וזהו שכתוב לכו בנים שמעו לי, לא רק בשעה שאתם שומעים את דברי, אלא גם כשתלכו מומני ותעסקו בענייניכם הארציים הגשמיים שמעו לי. כשישראל שומעים דברי תורה הם בבחינת שמים, וכשעוסקים בעניינים גשמיים ארציים הם בבחינת ארץ. וזהו שאמר 'האזינו השמים' בזמן שאתם בבחינת שמים 'ותשמע הארץ' גם בלכתכם מומני לעסוק בעניינים ארציים תזכרו דברי. (פניני התורה - אהבת חיים)

שני העדים רוצים לדעת מי חותם עמהם

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי: מה טעם נקט הכתוב לגבי שמים לשון נוכח 'האזינו' ולגבי ארץ לשון נסתר 'ותשמע'? ברם, מצינו בגמרא (סנהדרין כ"ג.) כי יקירי ירושלים לא היו מסכימים לחתום בתור שני עדים עד אשר ידעו מי יהיה העד השני אשר יחתום יחד עמהם. לפיכך, משפנה משה רבינו אל 'השמים' וביקש שיהיו עדים בדבר, שמתרה הוא בישראל, הודיע להם תיכף מי יהיה העד השני 'ותשמע הארץ' הארץ גם היא תשמע ותעיד. (ילקוט האורים בשם הגר"א הלפרין)

רק ע"י ארץ ושמים יחדיו יגאלו ישראל

האזינו השמים וגו' ותשמע הארץ: למה לשמים וארץ? שאין הקב"ה גואל את ישראל אלא על ידיהם, גאולת ישראל אינה יכולה לבוא על ידי לאומיות, כי אדם מישראל בלי תורה לא תוכל להתקיים 'שמים וארץ' כלומר בנין הארץ על פי תורה מן השמים, שניהם נחוצים והכרחיים לגאולה. (פניני התורה - אהבת חיים)

"הלכתא לשבתא"

אין לסמוך על הנכתב כאן להלכה למעשה ובכל מקרה יש לשאול שאלת רב, והדברים לא נכתבו אלא לעורר לב המעיין.

כתב בשו"ע ס' רס"ב סעי' ב' ישתדל שיהיו לו בגדים נאים לכבוד שבת.

- מצד הדין: צריך כל אדם שיהיו בגדיו העליונים שמתכבד בהם דהיינו כובע וחליפה, או אצל החסידים שטריימל ובעקיטשע, מיוחדים לשבת, ויהיו נאים יותר מאותם שלובש בימות החול, ויהיו נקיים ומכובסים, אך אינו חייב לכבסם בכל שבוע, אלא על פי הצורך כשיאבדו נקיטתם ושאר בגדיו התחתונים, הכתונים, מכנסיים וטלית קטן וכדו' אין צריך מעיקר הדין שיהיו לו מיוחדים לשבת, אך יהיו נקיים ומכובסים, והנעליים מצוחצחים לכבוד שבת.
- אמנם מצד מנהג הטוב וכן נהגו הרבה מגדולי ישראל, שלא להלביש בשבת מכל מה שלבש בחול, ולכן נהגו שכל בגד שאינם עוברים כיבוס מידי שבוע, יהיו מיוחדים לשבת, וגם הטלית קטן, טלית גדול, הכיפה, החגורה, מכנסיים, וסוודר, ואף נעליים נהגו שיהיו מיוחדים לשבת, זולת הבגדים התחתונים העוברים כיבוס, כיבוסן זהו יחודן.
- ומנהג הפשוט שגם בביתו ילך עם בגדים מיוחדים לשבת כמבואר במשנ"ב סק"ו, כי אין המלבושים לכבוד הרואים כי אם לכבוד שבת, וכ"ש בשעת סעודת שבת והזמירות, שע"פ הזוה"ק והאר"י מובא שהוא כיושב בשולחן המלך ונהנה מסעודתו. (ועיין עוד בזה בספר פסק"ת)

חידת השבוע

גשמי ברכה

פתרונות לשלוח

ליו"ר המערכת

הבה"ח יקותיאל יהודה

גרוס נ"י

לע"נ איש החסד

משמח אלוקים

ואנשים הר"ר מנחם

מענדל ז"ל בן

יבלחט"א הר"ר בן

ציון גבריאל הי"ו לוק

ת.נ.צ.ב.ה.

קוראים נכבדים נהנתם, ההכמותם? להו ידוע כי הוצאות ההדפסה עולים ממון רב, נא טלו חלק בהפצת העלון הנכבד הזה, קחו חלק בהפצת תורה ויראת שמים, ותתברכו בכל הברכות האמורות בתורה, לתרומות וכל ענייני הגליון ניתן לפנות בטל' 054-8559959

העלון מוקדש לזכות

רבי אריה חיים בן סלימה שולמית

שיחי' ובני ביתו להצלחה וסייעתא

דשמיא בכל העניינים

ולרפואת אורי בן אפרת

בתושחו"י

מן הנמנע - שלא יתכן בשום פנים ואופן שכל ההיסטוריה וכל התורה כולה יכולה להיות מרוכזות ומתומצתות בכמה פסוקי האזינו, וזה מה שהביא אותי לעזוב את הכל ולפרוק עול. אז דווקא המזל גבר, ולאט לאט הוא עלה מעלה - מעלה בזה לעומת - זה, בקליפה.

אומר לו הרמב"ן: מה שאמרתי, ואיני זו ממנו מילימטר - אני עדיין טוען בתוקף שפרשת האזינו כולל את הכל, ותנסה אותי. אבנר אומר לו - אם אתה רוצה נסיון, ניסוי, תמצא אותי שם. איפה אני וכל הסיפור שלי כתוב בפרשת האזינו? הולך הרמב"ן לקרן זוית בחדר, מתבודד עם ה' לכמה דקות ספורות, מבקש מה' שיאיר את עיניו, ואז מקבל השראה מהשם. כעבור כמה דקות הוא חוזר ואומר: כתוב בפרשת האזינו פסוק - "אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם".

"אמרתי אפאיהם וגו'" רש"י אומר שהתרגום מתרגם לפי דרוש חז"ל שחילק מלה זו לשלש מילים - אף אי הם. אמרתי באפי - אף פירושו כעס - אי (איפה, איה) הם. מה הפירוש? ממש קרוב, כמעט אותו דבר. אני כל כך אפזר אותם, אגלה אותם בכל פנה נידחת בעולם, גם אם יחפשו אותם לא ימצאו אותם. אמרתי באפי שאגלה את עם ישראל עד כדי כך שכל אחד ישאל "איה הם" ולא ימצא אותם.

"אשביתה" - לשון השבתה, הפסקה - "מאנוש זכרם". מה ה' גילה לרבינו הרמב"ן כאשר התבודד בקרן זוית? הוא גילה לו שצריך להתבונן כאן באות השלישית של כל מילה - "אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם". מה כתוב? ר' אבנר.

חוזר הרמב"ן לתלמידו לשעבר, ואומר - כאן אתה כתוב בפרשת האזינו. מיד נפלו פניו של אותו אבנר, והוא שואל רבו - האם יש תרופה למכתי? רבו הרמב"ן אומר לו - הנה, אתה הראית לדעת, הפסוק הזה הסיפור שלך, הוא אתה, אני לא יכול לומר פה יותר.

מה הוא עשה למחרת על הבוקר? הוא לקח ספינה - הוא שר גדול במלכות - בלי מלח, בלי שוט, והפריש לים ואבד זכרו, הושבת מאנוש זכרו. כלומר, הוא קיים פשוטו כמשמעו מה שכתוב בפסוק!....

היה לרמב"ן תלמיד שקראו לו אבנר, ובאיזה שלב התלמיד יצא לתרבות רעה. הוא המיר את דתו והמזל שלו גבר - דווקא כאשר הוא המיר את דתו - והוא עלה מעלה - מעלה, עד שנעשה שר מאד גדול וחשוב במלכות ספרד. באיזה יום כיפור אחד, כשהוא יושב לו על הגובה, הוא שולח חיילים - משטרה - ובכח מביא את מי שהיה הרב שלו, הרמב"ן. בעל כרחו, באמצע יום כיפור, היום הקדוש - לקראת סוף היום, לקראת נעילה - הוא מוציא את הרמב"ן מבית הכנסת. הרמב"ן הוא הרב הגדול, ובאמצע תפלת יום כיפור באה משטרה עם פקודה להוציא אותו מבית הכנסת ולהביא אותו למלכות, למקומו של אותו אבנר.

מגיע הרמב"ן, יושב שם, ואבנר לוקח חזיר, הורג אותו, מנתח אותו, מבשל אותו ואוכל אותו - מול עיניו של רבו הגדול הרמב"ן. פונה אבנר לרמב"ן, לרבי שלו, ושואל כמה כריתות עברתי עכשיו? עושה ממנו צחוק. הרי כרת הוא הדבר הכי חמור בתורה, שהנפש נכרתת מהשורש שלה, מהמקור, ובבת שחוק הוא שואל את רבו לשעבר כמה כריתות עבר עכשיו. הרמב"ן ישב שם ושתק כל הזמן - הסתכל על המחזה ולא אמר שום דבר. אבל כאשר הוא שאלו את השאלה מיד ענה לו - ארבע, עברת על ארבע כריתות. אומר אבנר, שהיה תלמידו, אתה טועה - עברתי על חמש. הוא רוצה להתקבע, לא מספיק לו ארבע, רוצה עוד אחד.

זה כבר חרה לרמב"ן, שהוא הולך להתנוכח איתו על נושא תורני במצב שלו, אז הוא העיף בו מבט חודר של קפידא ואבנר השתתק. עדיין היה לו איזה מורא מרבו הקודם קצת. כך יושבים כמה זמן, בזמן שותק - הוא כבר לא מתנוכח. נדמיין את זה, מתקרב זמן תפילת נעילה והרמב"ן כאן אצל אבנר הזה, החזיר על השולחן.

שואל הרמב"ן את התלמיד לשעבר - מה הביא אותך להמרת הדת? איך הגעת עד כדי כך, עד לשאול תחתית (אצל הרמב"ן זה שאול תחתית). הוא ענה ישר: פעם אחת שמעתי ממך שאמרת שפרשת האזינו כוללת את כל מצוות התורה וכל העניינים של העולם הזה, וכל אחד ואחד נמצא בפרשת האזינו, וכתוב עליו, כל מה שקורה איתו, כל הגלגולים שלו, בפרשת האזינו. אצלי זה היה לגמרי רחוק - לגמרי מן השכל, היה

נא להתפלל
לרפואת
זקני הרה"ג יצחק
בן צילה שליט"א
לרפואה שלימה
בתוך שאר חולי
ישראל

העלון מוקדש
לזכות
אורן בן פרח
ודליה בת פרח
להצלחה בכל
העניינים ברוחניות
וגשמיות

העלון מוקדש
לזכות רפאל בן הדר
להצלחה בכל העניינים
ולע"נ אברהם דוד חי ז"ל בן
יבלחט"א יקותיאל יהודה
נלב"ע י"ב תמוז תשפ"ד ת.נ.צ.ב.ה.

קו הגעשמאק
חיזוק, ואמונה
מתעדין בתדירות
גבוהה עם דרשות,
סיפורים, וניגונים
077-3249316

העלון מוקדש לע"נ
האישה החשובה
בעלת החסד
הדגולה מרת חיה
קראו בת אלקה
ע"ה ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ איש החסד והחינוך
הבלתי נשכח הרה"ח ר'
חיים שרגא פאויל ב"ר
מיכאל שר צ"ל
נלב"ע ז' אייר תשע"ב
ת.נ.צ.ב.ה.